

ВЕЛИКИЙ ГАРМИДЕР

Спогади про зимові пригоди ще й досі яскраві, а вже наближаються літні канікули! Дивовижно, як прудко летить час у гарному товаристві. Я прекрасно знаю, коли починається літо. Мені зовсім не треба заглядати в календар чи рахувати дні до кінця навчального року. Я навіть не стежу за тим, як змінюється температура і стає все тепліше. На останні батьківські збори також не чекаю. Треба тільки, щоб мама оголосила, що ми починаємо переглядати літній гардероб. Отоді все стає ясно!

Моя кімната на декілька днів перетворюється на склад усіляких речей, причому дуже часто вони виявляються геть непотрібними. Тоді моє вбрання

видобувається на світло денне зі зручних шаф та шухляд. Ми розкладаємо його за категоріями по цілій кімнаті. Далі ретельно оглядаємо кожну річ і вирішуємо, що робити з нею далі. При цьому годі обійтися без шаленого розгардіяшу, і часто-густо ми з мамою починаємо сперечатися!

Я прокинулася задовго до того, як продзвенів будильник, який сповіщав, що пора вставати. Однак я не вистригнула з ліжка, як ото зазвичай у шкільні напружені тижні. Відчувала неймовірну потребу полінуватись. Я була шалено щаслива, що найближчим часом на мене не чекають самостійні й контрольні, отож вимкнула будильник, який ще не встиг задзеленчати. Потім запхала його глибоко під ковдру, сама також гарненько закуталася й почала мріяти про прекрасне. Міркувала про те,

що робитиму на канікулах, які ось-ось почнуть-ся. Скільки всієї всячини на нас чекає з Таємним Клубом Супердівчат, і які нові таємні операції ми зможемо здійснити? Може, ми натрапимо на слід якоїсь шаленої таємниці, яку добре стережуть, або відгадаємо напрочуд запутану загадку? Я вже не могла дочекатися нових пригод!

Тим часом кімнату спроквола заливало світло вранішнього сонця, яке обіцяло чудову погоду. З-за прочиненого вікна долинали пташине щебетання і веселий гавкіт собак. День має бути вдалий!

Я була не проти отак валятися й ніжитися в ліжку ще дуже довго. Аж тут моєму безтурботному ледарюванню настав край. У двері хтось постукав. Я вирішила не подавати голосу, але отой хтось стукнув усе голосніше й настирливіше. Нарешті двері прочинились, і я побачила маму.

«Усе, кінець спокійному життю», — подумала я розчаровано. Вочевидь, мама помітила, що я недоволена, бо спитала:

— Чого ти така надута, Емі? Сьогодні особливо гарна сонячна субота! Цілий світ прокидається, життя вирує! Вставай! Шкода марнувати такий день.

Мама зайшла до кімнати, декілька разів нахилилась і присіла. Ці фітнес-хизування та спортивний костюм, у який вона була вдягнена, свідчили про те, що мама вже завершила ранкові вправи і готова до нових подвигів.

— А що в нас буде на сніданок? — спитала я, ліниво потягуючись.

— Сьогодні наша кухня пропонує лише здорову їжу, — відповіла мама, але не додала жодних подробиць.

Потім вона взялась порядкувати в моїй кімнаті. Жваво відслонила фіранки, і кімнату залило ще яскравіше світло.

Я глибше сховалась під ковдру, сподіваючись, що мені вдасться доспати.

Мама підійшла до шафи й відчинила обоє дверцят. Заглянула на кожну полицку й перерахувала вішалки.

— Тут стільки вбрання, що можна пів твого кла-су вдягнути, — мовила вона й важко зітхнула.

Вийняла з шафи кілька речей і розклала їх на килимі. Потім брала до рук кожну річ, роздивлялась та розповідала її історію.

— Літній комбінезон в ананаси. Ти впевнена, що влітку без нього не прожити. Але на останніх канікулах одягнула його двічі!

— Мене муляли шлейки на плечах! — обурилась я.

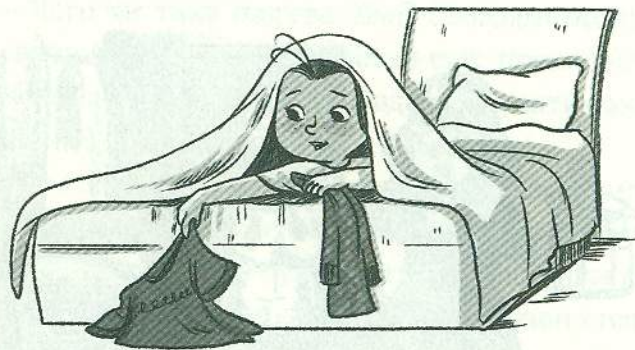
— Білі шорти на гудзичках! На торішньому таборі ти до них і пальцем не торкнулась.

— Бо вони незручні, — пояснила я.

Мама вела далі:

— Чорний купальник! Флора собі такий самий купила. Я бачила тебе в ньому один раз, а потім ти знову одягала свій спортивний.

— Бо виявилось, що у воді він занадто розтягується, — сказала я. — Тому я не могла його носити. А у спортивному завжди безпечно.

— Флора у своєму проходила цілі канікули. А твої застряг у шафі, — нарікала мама.

Я ще глибше пірнула під ковдру й буркнула:

— Ти ж мені сама це все придбала!

— Я купувала ці речі неусвідомлено. Відчувала, що мене до цього змушують, — зітхнула мама. — Нам слід фундаментально змінити стиль життя. Почнемо з того, що наведемо лад у твоєму гардеробі.

Тепер уже я тяжко зітхнула. Вибравшись із ліжка, я сіла навпроти шафи на килимі, схрестивши ноги. Подумала, що дорослі страшенно надокучливі, особливо у вихідні дні...

— От же невдача! У мене нема енергії на жодні справи, бо я ще не поснідала, — мовила я і глибоко замислилась, роздивляючись своє вбрання.

Бачила перед собою полиці, полички й вішачки з купою різнобарвного одягу.

За мить я вже була готова сказати мамі, що ж я вирішила.

— У мене забагато речей, це факт, — визнала я. — Але зараз я шалено голодна.

Проте в мамі енергія аж кипіла, ніби вона поснідала вже двічі.

— Я також вмираю з голоду після ранкової зарядки — так само, як і ти, — мовила вона. — Але в такому одязі до кухні заходити не можна.

Правила нашої оселі я знала. До столу ми сідаємо не в тому, в чому спали. Тож я мовчки побрела до ванної. Хутенько причесалась, натягнула спортивні штани і футболку, яку носила вчора. У нас пахне великим прибиранням, тож мені не треба вигадувати щось особливе.

Коли я, уже вдягнена, повернулась до кімнати, на мене чекала несподіванка.

— Емі, чудові новини! — радісно сповістила мама. — Сьогодні на кухні головний тато!

Це мене занепокоїло. Останнім часом я не була в захваті, коли на кухні господарював тато. Майже всі його коронні страви, які я раніше просто обожнювала, стали геть нікудишні. Налисники були пересушені, піца — недопечена, канапки з авокадо розпадалися.